

1992-07-10

DIALOG – DIREKT # 17

Moralisk upprustning

Kära vänner!

Sommaren är över oss med sol, ledighet och stiltje i debattklimatet. Precis när jag skulle till att börja skriva fick jag i alla fall ett brev, från Claes Robach. Det följer längre ner.

Jag har nu fullbordat mitt sabbats-halvår, som jag tidigare skrev om, och är nu som planerat tillbaka i heltidsarbete (på mitt jobb alltså). Jag känner mig som en ny människa trots att tiden inte helt blev vad jag hade planerat.

Jag kom överens med chefen om att vara tillgänglig halva tiden (mot halv lön), men det visade sig svårt att hålla denna nivå. Jag fick rycka ut ganska ofta när jag skulle ha varit ledig, och ett tag kändes det som att det hela blev ganska misslyckat. Jag kände inte någon avkoppling. Mitt jobb har karaktären av brandkårsutryckningar, och när det "brinner" någonstans kan det vara svårt att hävda att man skall vara ledig.

Till min förvåning upptäckte jag att det kändes roligt att börja jobba fullt igen och komma tillbaka till regelbundna tider och en rytm. Jag kände att jag hade fått ny inspiration, nya idéer och även ett nytt mått av mental uthållighet att ta itu med besvärliga detaljer.

Jag är en aktivist, en praktisk donare, men ofta tar jag på mig mer saker än jag har tid att slutföra. Inför denna enorma ledighet hade jag många planer på vad jag skulle göra. En del blev gjort men många av sakerna hann jag inte ens börja på. En lärdom av detta är att jag inte skall planera så många saker till att göras senare utan inse att det är mycket som jag inte alls skall ta på mig. Min hustru uttryckte stor tillfredsställelse med anledning av denna enkla insikt hos mig. Ett rum i huset fick

jag renoverat, dotterns sovrum, så hon är nöjd. Nu står dock nästa rum på tur.

Jag hade även tänkt mig söka andlig förnyelse på något sätt. Detta blev dock kvävt i övriga engagemang, och det hade nog krävts fullständig avskärmning från annan verksamhet för att detta skulle ha fungerat.

Claes Robach skriver:

"Antero har alldeles rätt, Moralisk upprustning är alltfört lika enkelt: "Gud har en plan och du har en del." Men visst har det hänt saker genom åren. Vi har blivit ödmjukare än vi var på 40- och 50-talen.

Som en av dem som "levt igenom den expansiva fasen" tar jag inte "kräftgången" så dramatiskt. Du kan aldrig peka ut MRA och säga Där är det eller Här är det. MRA är som saltet vars uppgift det är att självt försvinna för att därmed sätta karaktär på anrättningen.

Ett seriöst studium skulle sannolikt visa att de tankar och den livsstil som utgått från Frank Buchman haft vidsträckt påverkan på människor som i sin tur inverkat gynnsamt i krishärdar och format beteenden inom näringsliv, politik och sociala förhållanden.

En sak är att beklaga: att materialistiska krafter lyckats i sitt uppsåt att skilja oss som kämpar för en moralisk upprustning från att utöva ett öppet och erkänt inflytande över världens affärer och kultur. Det fanns en tid då regeringar på båda sidor om Atlanten bad företrädare för MRA om råd. MRA:s livsstil är en tillgång värd att ta vara på.

Claes Robach

Jag gör några reflektioner efter att ha läst Claes' inlägg. Det känns som om hans generation är djupare rotad i MRA. Min övertygelse vacklar ibland mitt i vardagslivets krav, och speciellt när jag saknar gemensamma aktioner. Ibland inställer sig frågor av detta slag:

- MRA, kallelse eller bisyssla?
- När övergår kallelsen till att vara en plikt?
- Är det mig det hänger på?

Ibland har jag tänkt att jag egentligen skulle vilja ha ett tältmakeri-arbete, som Paulus, men sådana arbeten finns inte i dagens samhälle. Ett heltidsarbete kräver sin människa till 100%. (Med tältmakeri betecknar jag något som man gör för att få sin utkomst för att sedan kunna ägna sig åt det man känner sig kallad till.)

Citat

Det engelska Newsletter kom samtidigt som jag började skriva och jag citerar några stycken som jag fann inspirerande.

Först rapporteras Rajmohan Gandhi i Indien ha sagt: *"Jag har aldrig haft större tro på Gud och MRA än vad jag har nu."*

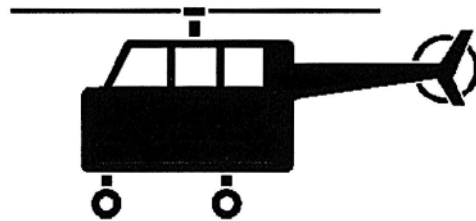
Ken Belden skriver i förordet till sin nya bok (The Hour of the Helicopter) om äventyret att försöka finna och följa trons väg. *"Ett sådant sökande liknar, snarare än att klättra uppför berget med en börda på ryggen, att man stiger in i en helikopter och lyfts upp till en ny höjd av liv."*

Paul Campbells nya bok (A Dose of my own Medicine) har resulterat i många tackbrev till författaren. Några avsnitt ur boken citeras och jag återger dem.

- *Något som livet med Frank Buchman lärde mig var att aldrig glömma att vårt huvudsakliga arbete är med enskilda människor. Man kan inte förvänta sig att påverka livet i en bygd eller ett land i rätt riktning om man inte tar itu med behoven hos enskilda människor. Bara Gud kan ge den djupa kontakten till en annan*

människas liv, men man måste vara redo för det.

- *Materialismen berövar människor och nationer på frukterna av friheten och slutligen på själva friheten. Tron är frihetens mylla. Lydnad till Gud är fröet till frihet. Vi måste älska människor lika mycket som vi älskar friheten, och bevara vår frihet med disciplin i våra liv, ärlighet och osjälviskhet i motiv och handlingar, och renhet i förpliktelsen att göra Guds röst till folkets vilja.*
- *Något jag hade hört Frank Buchman säga nyligen dröjde sig kvar i mitt sinne under dessa stilla dagar i Schwartzwald: "Tiden läker inte våra gamla synder – begraver du det förflutna begraver du även Gud's kraft samtidigt. Den mänskliga naturen är inte speciellt intressant om man inte är segerrik."*

Antero